

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24.

Den 15de September 1894.

43de Årgang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Eldste James E. Talmage for den theologiske Klasse
i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 359.)

Sjette Artikel.

„Vi tro paa den samme Organisation, som fandtes i den oprindelige Kirke, nemlig: Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder, Lærere og Diakoner.“

Den oprindelige Kirke. I den Uddeling, der fandt Sted i Tidens Midte, organiserede Kristus sin Kirke her paa Jordens medens han var her i Kjødet, og bestillede deri de nødvendige Embedsmænd til at udføre Faderens Hensigter. Som det er blevet vist i den foregaaende Forelæsning, blev enhver Person, som saaledes bestilledes, overdraget guddommelig Fuldmagt og Myndighed til at forvalte de Ordinanser, der henhørte til hans Kald; og efter at Kristus var opfarende til Himmelnen, fortsatte den samme Organisation, idet de, der havde modtaget Fuldmagt, ordinerede Andre til de forskellige Embeder i Præstedommet.

Paa denne Maade erholdt Kirken sine Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder, Upperstepræster eller Højpræster, Halvfjærds, Eldster, Biskopper, Præster, Lærere og Diaconer. (Ef. 4, 11; Hebr. 5, 1—5; Luk. 10, 1—11; Ap. Gj. 14, 23; 13, 1; 15, 6; 1 Pet. 5, 1; 1 Tim. 3, 1; 8—12; Titus 1, 7; Uab. 1, 6.)

Hvoruden disse særegne Embeder i Præstedommet var der andre Kald af en mere verdslig Beskaffenhed, hvortil Mænd blev bestillede formedelst Fuldmagt. Saaledes var f.eks. Tilsæltet med de syv Mænd, der havde et godt Bidnesbyrd, som i Apostlenes Dage blevne valgte og bestillede til at betjene de Fattige, hvilket frigjorde de Tolv, saa at de vare i Stand til at varetage deres særlige Pligtter henhørende til deres Kald. (Ap. Gj. 6, 1—6.)

Denne specielle Beskiffelse viser, at hvilken Natur den Hjælp og Bestyrelse (1 Kor. 12, 28.) skulle være, der blev

indjat i Kirken for at understøtte Arbejdet under Ledelse af de retmæssige Embedsmænd i Præstedommet.

Disse Embedsmænd, som saaledes ere indsatte, tilligemed Medlemmerne, blandt hvilke de arbejde, udgjøre Kristi Kirke, hvilken paa en jaas muk Maade er blevet sammenlignet med et fuldkomment Legeme; dens Individier betegne dets sjælfstille Lemmer, ethvert af dem indehaver sin egen Funktion, og Alle virke i Fællesstab for at fremme det Hele. (1 Kor. 12, 12—27; Rom. 12, 4. 5; Ef. 4, 16.) Ethvert Embede, som saaledes er oprettet, og enhver Embedsmand, som er blevet bemhndiget, er nødvendig for Kirkens Udvikling og Guds Værks Forfremmelse. En af Gud oprettet Organisation indeholder ingen Overflodigheder; Øjet, Øret, Haanden, Toden, kort sagt alle Legemets Lemmer eller Organer ere væsenlige for den hysisse Organismes Symmetri og Fuldkommenhed; ingen Embedsmand i Kirken kan sige til en Aanden: „Jeg har Dig ikke behov.“ (1 Kor. 12, 21.)

Disse Embedsmands Tilværelse, og i Sørdeleshed deres Virksamhed, der er ledsgaget af guddommelig Kraft og Bistand, maa anses som et af Kirkens sjæregne Karaktertræk i hvilkenomhelst af Verdens Tidsalbre — et kraftigt Provemiddel, hvorved man kan afgjøre, om de, der paaberaabe sig at have guddommelig Fuldmagt, ere falske eller sande. Jesu Kristi Evangelium er det evige Evangelium; dets Principer, Løve og Ordinanser og Kirkens Organisation, som er bygget derpaa, maa til alle Tider være de samme. Dersor, naar man vil søge efter den sande Kirke, da maa man trægte efter at finde en Organisation, der har de samme Embedsmænd som den, der var oprettet i gamle Dage, nemlig, med Apostle, Profeter, Evangelister, Højpræster, Halvfjerds,

Hyrder, Bisæpper, Eldster, Præster, Lærere og Diaconer; ikke Embedsmænd, som blot have disse Navne, men som ere i Stand til at haandhæve deres Baastand, som Embedsmænd i Herrens Ejende at være i Besiddelse af den Kraft og Fuldmagt, der ledsgager deres Embedsforvaltning.

Enhver oprigtig Gransker kan med Rette fremsætte dette Spørgsmål: Have Menneskene været i Besiddelse af denne Fuldmagt og disse Kræfter tilligemed deres ledsgagende aandelige Gaver fra den apostoliske Tid indtil vore Dage; i Korthed, har Kristi Kirke været paa Jorden i dette lange Mellemrum? Lader os som Svar betragte følgende Kjendsgjerninger: Sidten den Periode, der øjeblikkelig paafulgte de gamle Apostles Administration, og til nærværende Aarhundrede har ingen Organisation eksisteret, der har gjort Krav paa at have direkte Abenbaring fra Gud; og i Virkeligheden have de, der sige sig at være Evangeliets Forkyndere, for Aarhundreder erklaret, at saadanne Guds Gaver ere ophørte, at Miraklernes Tid er forbi, og at det Nærværende med Hensyn til Bejsledning udelukkende er afhængig af det Forbigangne. Historien viser tydelig, at der har været en stor Afsvigelse fra Frelsningsplanen, som den blev fremstillet af Frelsen, eller med andre Ord et stort Frafal fra Kristi Kirke. Neppe var Kirken blevet organiseret af det guddommelige Overhoved, hvis Navn den bærer, førend Mørkets Magter satte sig op til at stride mod Kirken. Selv i Kristi Dage rasede Forsølgelsen strengt mod Disciplene; den paabegyndtes af Jøderne og blev først rettet mod Meesteren selv og hans nærmeste Forbundsæller. Denne Modstand forstærkes af de hedenske Nationer paa den Tid og rettedes til sidst mod Enhver,

der befjendte sig at være en af Kristi Esterfolgere, saa at til sidst Navnet „Kristen“ blev betragtet som et Udtryk af Foragt og Bespottelse. I Begyndelsen af det fjerde Aarhundrede sporedes alligevel en Forandring i den Holdning, Hedenstabet intog overfor Kristen-dommen, da Constantin den Store antog denne Lære, der under hans Beskyttelse tiltog i Kunst og blev antaget som Statsreligionen. Men hvilken Troes-befjendelse og hvilken Religion var det paa denne Tid? Dens Rigesremhed og Naturlighed var forsvunden, alvorlig Andægtighed og selvopofrende Oprigtighed vare ikke længere Karaktertræk af Kirkens Embedsmænd; disse, som paastode at være den hdmhje Nazareers Esterfolgere, som sagde sig at staa i Samfund med den ringe og sagtmødige Jesus, disse, som forhndte med høj Rost, at de elskede ham, der paatog sig Verdens Synd, levede i en Tilstand, der i høieste Grad var i Uoverensstemmelse med det Liv, som han, der var Monstret, forte. Kirkelige Embeder jogtes for Ere og Anseelse og for den høje Løn, der ledsgagede dem; gejstlige Embedsmænd havde Indflydelse paa den verdslige Myndighed; Bisopper tragtede efter høstelig Pomp og Pragt, Erkebisopper levede som Konger og Paver som Kejsere.

Bed Indsørelsen af disse nye Skifte sandt mange Forandringer Sted i Kir-kens Ceremonier og Ordinanser. Daaben blev forvendt, Sakramentet for-falsket, den offentlige Gudstjeneste blev en Kunstudstilling; Personer bleve kano-niserede eller ophøjede til Helgener, og Martyrer blev Gjenstand for Tilbedelse. Gudsbespottelsen tiltog i Styrke ved, at Mænd foruden Myndighed forsogte at udøve den Forrettighed, der hører Gud til, at kalde Andre til at forvalte i, hvad der endnu havde Navn af

aandelige Embeder. En mørk Tids-alder kom over Jorden, og Satans Magt syntes at være den raadende.

Dette store Frafald var forudsagt. Gud kjendte formedelst sin uendelige Forkundskab lige fra Begyndelsen, at dette store Frafald fra Sandheden skulle finde Sted. Fortidens Apostle udtalte, ledede af Inspirationens Land, mange alvorlige Advarser mod den kommende Fare. Esaias maa sikkert have skuet fremad mod den mørke Tids-alder, da han siger: „Landet er besmitten for dets Indbyggeres Skyld; thi de have overtraadt Lov, forvendt Skitke, gjort den evige Dag til Intet.“ (Es. 24, 5.) Og hvor indtrængende ere ikke Jeremias Ord: „Thi twende onde Ting har mit Folk gjort: Mig, den levende Bandkilde, have de forladt for at hugge sig Brønde, revnede Brønde, som ikke kunne holde Vand.“ (Jer. 2, 13.)

Apostlenes Profetier med Hensyn til de falske Lærere, der straks vilde komme og forstyrre Hjorden, til hvilke der allerede er hentydet, forkynde det Frafald, som da hurtigt nærmede sig. Paulus advarede de Hellige i Thessalien mod at lade sig forføre af dem, som paa den Tid sagde, at Kristi andet Komme var forhaanden, „thi“, siger han, „først maa jo Frafaldet komme og det Syndens Menneskeaabnabares, Fordærvelsens Son, han, som modsætter og op-hojer sig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, saa at han sætter sig i Guds Tempel som en Gud og udgiver sig for at være en Gud.“ (2 Thess. 2, 3, 4.) Dette Frafald var allerede begyndt i Apostlenes Dage. Apostelen Johannes siger: „Og som I have hørt, at Antichristen kommer, saa ere nu mange Antichrister frem-komne.“ (1 Joh. 2, 18.) Og Paulus siger, da han taler til Galaterne: „Kun er der Nogle, som forvilde Eder og

ville forvende Kristi Evangelium." (Gal. 1, 7.)

Ikke mindre afgjørende ere Profeterne i Mormons Bog med Hensyn til dette store Trafald. Nephi profeterer om den Undertrykelse, som skulde vederfares Nord-Amerikas Indianere formedlst Hedningernes Hænder, og siger, at paa den Tid skulle Folkene være oploftede i deres Hjertes Stolthed, og skulle være afvegne fra Guds Hus' Ordinanser; sandt nok, de ville opbygge mange Kirker, men i disse ville de prædike deres egen Visdom, og Folk ville være syldte af Misundelse, Strid og Onshab, men de ville alligevel fornægte Guds Kraft og Mirakler. (2 Nephi 26, 19—22; 27, 1; 28, 3. 6; 29, 3; 1 Nephi 13, 5; 22, 22. 23.)

Det er saaledes tydeligt, at Evangeliet blev bogstavelig udryddet af Jorden; Præstedommets Fuldmagt blev tabt iblandt Menneskene, og ingen verdslig Magt kunde give den tilbage. Men Herren sørgede i sin Mistundhed for, at hans Kirke blev gjenoprettet — i de sidste Dage og for sidste Gang. Profeterne i gamle Dage forudsaa ligeledes denne Era, da Lyset efter skulde bryde frem, og de glædede og frydede sig over dets Frembrud. (Dan. 2, 44. 45; 7, 27; Matt. 24, 14; Aab. 14, 6—8.) Det er allerede blevet vist, at Herren tilvejebragte denne Gjenoprettelse gjennem Profeten Joseph Smith, som tilligemed Oliver Cowdery i 1829 modtog det aaronste Præstedomme under Johannes den Døbers Hænder og senere hen det melchisedelste Præstedomme under Petrus', Jakobus' og Johannes', de Fordums Apostles Hænder. Formedlst denne Fuldmagt, der saaledes blev gjengivet, er Kirken efter organiseret i sin forrige Fylde, og Menneskene fryde sig over, at de endnu en Gang ere komne i Besiddelse af det uburder-

lige Privilegium at staar i Kommunikaition med Gud. De Sidste-Dages Hellige gjøre fuld Fordring paa at have den sande Kirkelige Organisation, der i alle Henseender ligner den Kirke, som Kristus oprettede blandt Jøderne. Dette Sidste-Dages Folk erklærer at have den Almægtiges Præstedomme, Fuldmagt til at handle i Guds Navn, hvilken Fuldmagt anerkjendes baade i Himmel og paa Jorden. Lader os betragte Præstedommets Organisation, som den nu eksisterer.

Grader og Embeder i Præstedommets. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige anerkjender to Grader af Præstedommets. Det mindre eller aaronste og det højere, bekjendt som det melchisedelste. Det aaronste Præstedomme har saaet sit Navn efter Aaron, der blev given til Moses som en Talsmand, at handle under hans Vedelse i Udsørelsen af Guds Hensigter med Israel. (2 Mos. 4, 14—16.) Af denne Aarsag kaldes det undertiden det mindre Præstedomme; men skjønt det er det mindre, er det dog paa ingen Maade ringe eller ubetydeligt. Da Israel vandrede i Ørkenen, blevet Aaron og hans Sønner gjennem Profeti kaldede og ordinerede til at forvalte i Præstembedet. (2 Mos. 28, 1.) Senere læse vi i Israels Historie, at Herren valgte Levis Stamme til at bistaa Aaron i hans præstelige Funktioner; Leviternes specielle Præster var at opbevare Instrumenterne og at forrette Tabernaklets Tjeneste. Leviterne, som saaledes blev udkaarede af Herren, skulde erstatte de Førstefødte af Israels Stamme, hvilke Herren gjorde Fordring paa til sin Tjeneste fra den Tid, da den sidste store Plage kom over Egypten, hvorved alle Førstefødte i Egypternes Huse blev ihjelsslagne, medens de Eldste i ethvert israelitisff Hus blevet helligede og frelste.

(4 Møj. 3, 12. 13. 39. 44. 45. 50. 51.) Den Myndighed, som saaledes blev given til Leviterne, benævnes under tiden for det levitiske Præstedømme (Hebr. 7, 11.); det maa anses som et Tillæg til det aaronse Præstedømme, dog ikke indehavende de højeste præstelige Funktioner. Det aaronse Præstedømme, som det er gjengivet til Jorden i denne Uddeling, indbefatter den levitiske Orden. (Pagtens Bog 3, 1.) Dette Præstedømme holder Nøglerne til Engles Betjening og har Myndighed til at administrere i de udvortes Ordinanser i Følge Evangeliets Forskrifter. (Pagtens Bog 3, 10.) Det indbefatter en Diacons, Lærers og Præsts Embede med Bisshopembedet som det, der har Nøglerne til at præsidere.

Det højere eller melchisedekke Præstedømme er opkaldt efter Kongen af Salem, en af Guds store Upperste-præster. (1 Møj. 14, 18; Hebr. 7, 1—17.) Førend hans Tid kaldtes det: „Det hellige Præstedømme efter Guds Sons Orden;“ men af Agtelse for det højeste Værens Navn kaldte de, nemlig Kirken i Oldtiden, for at undgaa at gjentage hans Navn for ofte, Præstedømmet efter Melchisedek eller det melchisedekke Præstedømme. (Pagtens Bog 3, 1.) Dette Præstedømme har Rettighed til at præsidere i alle Kirkens Embeder; dets specielle Funktioner bestaa i at gjøre Tjeneste i aandelige Ting; og estersom det har Nøglerne til alle de aandelige Besignelser i Kirken, har det Rettighed til, at „Himlene aabnes for dem, at have Samfund med den Førstefodtes Forsamling og Menighed, samt nyde Samfund med og være nær hos Gud Fader og Jesus Kristus, vor Mægler i den ny Pagt.“ (Pagtens Bog 3, 9.) De specielle Embeder i det melchisedekke Præstedømme ere: Apostler, Patriarker eller Evan-

gelister, Højpræster, Halvsjærds og Vældster. Ved Abenbaring fra Gud ere de Pligter fastsatte, der ere forbundne med hver af disse Embeder; og den samme høje Autoritet har forordnet Indsættelsen af præsiderende Embedsmænd, der udspringe fra eller blive bestillede af eller blandt dem, der ere ordinerede til de forskellige Embeder i disse to Præstedømmer. (Pagtens Bog 3, 11.)

Særegne Pligter i Præstedømmet.

Diakonens Embede er det første eller det laveste i det aaronse Præstedømme. Dette Kalds Pligter ere i Almindelighed af en verdslig Bestaffenhed, saasom at have Tilshy med Forsamlingshusene og bidrage til at fremme de Forsamledes Bekvemmelighed. Tillige maa Diakonen til alle Tider, naar det bliver forlangt af ham, være Læreren behjælpelig i at udføre hans Arbejde. (Pagtens Bog 2, 11.) Tolv Diaconer danne et Quorum, der har sin Præsident og Raadgivere, som vælges iblandt deres Antal.

Lædere ere lokale Embedsmænd, hvis Arbejde er at virke blandt de Hellige, formane dem til at gjøre deres Pligter og at styrke Menigheden ved deres utrættelige Tjeneste; de maa paase, at der ingen Udryd eller Uretfærdighed er i Menigheden, og at Medlemmerne ikke nære haarde Følelser mod hverandre, men at Alle iagttagte Guds Bud og Love angaaende kirkelige Pligter. De maa have Opsyn over Forsamlingerne i Præstens eller højere Embedsmænds Fraværelse. Baade Lærere og Diaconer kunne prædike Guds Ord, naar de paa den rette Maade ere kaldede dertil; men de have ikke Fuldmagt til uafhængigt at forrette i nogen af de aandelige Ordinanser, saasom at døbe, administrere Sakramentet eller at give Hænders Paalæggelse. (Pagtens Bog 2, 11.) Fire

og tyve Lærere danne et Quorum, udaf hvilken Samling en Præsident med Raadgivere vælges.

Præsternes Kald er at prædike, lære, forklare Skrifterne, dobe og administrere Sakramentet, at besøge Medlemmerne i deres Huse og formane dem til at opfylde deres Pligter. En Præst kan

ordinere Diaconer, Lærere eller andre Præster, naar han af den rette Autoritet er anmodet derom; og han kan blive kaldet til at være Eldsten behjælpelig i Udsørelsen af hans Arbejde. Et Præstequorum bestaar af otte og fyrtve Medlemmer; en Bisop skal præsider over en saadan Organisation.

(Fortsættet paa Side 376.)

Den 15de September 1894.

Aldsternes og de Helliges Stilling.

"I ere Verdens Lys; den Stab, som ligger paa et Bjerg, kan ikke fjules. Man tænker og ikke et Lys, og sætter det under en Skæppe, men paa en Lysestage; saa stinner det for alle dem, som ere i Huset." (Matt. 5, 14.)

Ovenstaende ere Frelserens Ord til hans Ejendom i de Dage, da han selv vandrede her paa Jordens, saavel som til Alle, der havde paataget sig hans Ag. Som Farisæerne og de Skriftkloge forfulgte Disciplene og søgte om muligt at finde Heil hos dem, saaledes forsøgte vor Tids Farisæere at efterstræbe os. Det var dog ikke for Farisæernes Skyld alene, at Kristus gav denne og mange andre Formaninger, thi han vidste, at de med al deres Selvretsfærdighed dog let kunde besejres med Sandhedens Vaaben; men han gav dem for Mængdens Skyld — „alle dem, som ere i Huset“ —, hvilke stode tvivlaadige og vidste ikke, hvad eller hvem de burde tro.

Kirkens Eldster, som blive kaldede til at frembære Evangeliets Budskab til Verden i vor Tid, indtage den samme Stilling som de, Frelseren talede til ved denne Lejlighed. Det er deres Kald at være et Lys for Verden, hvorfomhilst det maatte blive deres Lod at arbejde; og efter som det ikke kan undgaaes, at Lyset tiltrækker sig Folks Opmærksomhed, er det deres Pligt at optræde paa en saadan Maade, at baade deres Handlinger og Ord kunne taale at blive drøftede. Da mange af vores Eldster, forend de modtoge deres Missionsbestyrelse, indtage Stillinger, der ikke varer færdesles egnede til at udvikle dem til Missionærer, saa ønske vi herigennem at give dem nogle venlige Raad og Formaninger, saadanne, som vi tro at de saavel som Kirkens Medlemmer i Allmindelighed kunne drage Fordel af at efterfølge.

Det Første, en Missionær bør være i Besiddelse af, er Ydmighed. Det gjør Intet til Sagen, hvor grundig lerd en Mand er; hvis han ikke er ydmig, da bliver hans Mission af ringe Værdi. Herren kan gjennem den mest Ucerde tilintetgjøre alle Sofismens Paastande. Paulus henleder sine Samtidiges Opmærksomhed paa, at de Værdie ikke altid indtage første Rang blandt Sandhedens Fortjæmpere. (1 Kor. 1, 26.) Der gives kun een Maade, hvorpaa vi kunne beredes til at udføre vort Arbejde, og denne er, formedest en oprigtig Tragten

ester Aanden af vort Kald og gjennem ydmig Bon og Streben at gjøre Guds Vilje.

Dog ønske vi ikke, at vore Brødre skulle tro, at Paulus satte, eller at vi sætte Prismaa Uvidenhed. Frelseren siger tydelig, at den „Skriftekloge, som er oplært til Himmeriges Rige,” har Fordele, som den Ullerde ikke har. (Matt. 13, 52.) Det er vort Ønske, at vore Brødre skulle forskaffe sig al den Kundskab, som det er dem muligt. Det er til stor Fordel for en Missionær, efter at han først og fremmest forstaar Evangeliets Principer, at han tillige har Kundskab om Historie, Geografi, Literatur eller andre af de mest almindelige Videnskaber. Han kan mange Gange derigjennem komme i Samtale med Personer, som i Begyndelsen ikke interessere sig for Religion, førend de se, at den kan finde en praktisk Anvendelse. Især i vor Tid, da det er en almindelig Opsattelse, at Mange vælge Missionslivet for at undgaa fysisk Arbejde, er det ofte fordelagtigt for Eldsterne at kunne paa en praktisk Maade diskutere om Agerbrug, Kvægavl, almindelig Haandværk o. l., hvis Samtalen skulde blive ledet hen paa saadanne Emner. Vi ere ikke udendte for at prædike disse Ting, men erfarte Mennesker have altid større Tillid til Mænd, der ere i Besiddelse af en alsidig Uddannelse. En af den moderne Kristendoms svageste Sider er nemlig, at den mangler praktisk Anvendelse, og altfor ofte repræsenteres den af Mænd, der selv mangler Erfaring.

I alle saadanne Samtaler er det af stor Vigtighed at optræde med Höflichkeit og paa en saadan Maade, at det kan gjøre et godt Indtryk. I Særdeleshed burde vi iagttage, at vi ikke kritisere vores Omgivelser i alt for strenge Ord. Enhver Nation har sin Stolthed, og mange Folk have Sæder og Skifte, som maaske blandt andre Folkeslag vilde anses for upassende. I disse Lande finde vi Mange, der have boet en Tid i Amerika, som dadle de Sæder og Skifte, der findes her, ikke saa meget af Ønsket om at forbedre, som af Higen efter at præse af og at fremhæve deres formentlige Verdenskundskab. Vi raade vores Eldster til ikke at gjøre ligesom disse, da det kun vil udsette dem for Folkets Uvilje. Naar vi blive adspurgt, kan det ikke skade at forklare om vores Methoder, men vi burde ihukomme, at Utah er kun en lille Del af Amerika, at vi ikke kunne indføre amerikanske Skifte i Skandinavien, og at Forholdene i de to Lande ere meget forskjellige.

Det hænder ofte, at Missionærerne træffe Personer, der udtrykke deres Beredvillighed til at forene sig med Kirken, hvis de blot havde nogen Udsigt til at komme til Utah. Eldsterne burde gjøre Saadanne opmærksomme paa, at de ere udgangne for at prædike Evangeliets rene og sande Principer, der ere til Frelse for Hver og En, som adlyder dem, at disse Principer bør adlydes af Sandheds-hjærlighed og ikke for at vinde timelige Fordeler. Det er sandt, at Indsamlingen er et af disse Principer, men Hensigten med Indsamlingen er at opbygge Zion. Den, som ikke har tilstrækkelig Tro til at annamme Sandheden eller Karakter sterk nok til at leve i Folge Evangeliets Fordringer i sit Fodeland, har ogsaa daarlige Udsigter til at forblive trofast i Zion, eftersom det er Tørkfelen, hvor Avnerne skulle adskilles fra Hveden. Ethvert Individ maa, for at kunne staar trofast, have et urokkeligt Bidnesbyrd for sig selv, og den, som har modtaget et

saaadant Vidnesbyrd, behøver ikke at rejse bort fra sine nærværende Omgivelser for at faa Mod nok til at adlyde det glade Budstaf.

Det, som her er blevet sagt, er egnet til alle Stjernens Læsere. Enhver Mand, som har en Del af Præstedømmet, enhver Husmoder, ung Mand eller ung Kvinde er en Missionær, og i hvorvel det ikke er blevet Alles Lod at gaa ud for at prædike, saa kan man dog ved sin Vandel gjøre meget for Sandhedens Udbredelse. „Gjerninger tale højere end Ord,” siger Ordsproget, og vi kunne aldrig tilfulde beregne den Virkning, vort Eksempel kan have paa vores Omgivelser.

Maatte alle Sidste-Dages Hellige vise Verden, at Evangeliet er ikke blot et Navn eller en Beskjendelse, men tillige en Guds Kraft, der kan omdanne Menneskene og gjøre dem til „Grens Kår.“ Her er et Virkefelt stort nok for Alle; og Enhver, der tager Del i Arbejdet, vil faa sin Bon, baade med timelige saavel som aandelige Belsignelser. Dersor: „Lader faa Eders Lys skinne for Menneskene, at de se Eders gode Gjerninger og være Eders Fader, som er i Himmelene.“

Afløsning.

Eldste Torkel Torkelsen er hæderlig afløst fra at arbejde i Kristiania Konference for at rejse hjem til Zion den 20de ds.

Eldste J. Ottesen, der har været her i Danmark en Tid for at opøsøge sine Afsødes Slægtregister afrejser herfra til Zion med det Selskab der afgaar den 20de ds.

Vi ønske dem alle en lykkelig Hjemrejse.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Vore Troesartikler.

(Fortsat fra Side 374.)

Eldster have Myndighed til at forvalte i alle Pligter, som ere i Forbindelse med de lavere Kald i Præstedømmet; og tillige kunne de ordinere andre Eldster, befraeste som Medlemmer i Kirken dem, som ere blevne døbte paa en antagelig Maade, og besegle paa dem den Helligaand. Disse Embedsmænd have Myndighed til at oversigne Menighedens Børn, at have Overopsyn over alle Forsamlinger og at bestyre disse, som den Helligaand leder dem. (Bogtens Bog 2, 8. 9. 19.) En Eldster har Ret til at forrette en Over-

præstis Tjeneste, naar denne ikke er tilstede. (Bogtens Bog 3, 6.) Seks og halvsems Eldster udgjøre et Quorum; tre af disse danne dets Præsidentstab.

Halvfjerdere omrørsende Sendebud, der ere ordinerede til at forkynde Evangeliet til Jordens Nationer, „først blandt Hedningerne og derpaa blandt Jøerne.“ De staa under de tolv Apostles Ledelje i dette høje Kald. (Bogtens Bog 3. 13. 43.) Et fuldt Quorum bestaaer af halvfjerdensindstyrke Medlemmer, syv Præsidenter iberegnehede.

Højpræster ere ordinerede med Fuld-

magt til, under den rette Sthrelse, at forvalte i alle Kirkens Ordinanser og Velsignelser. De kunne rejse paa samme Maade som de Halvssjærds i at forlynde Evangeliet til Nationerne; men dette er ikke deres specielle Pligt; deres særegne Kald er at indehave et fastsat Præsidium. Højpræsterne i hvilkenomhelst af Kirkens Staver kunne organiseres til et Quorum, og dette uden Begrænsning af Medlemsantallet. Fra et saadant Quorum vælges tre Medlemmer til at præsiderere, som Præsident og Raadgivere. (Pagtens Bog 103, 42.)

Patriarker eller Evangelister ere paalagte den specielle Pligt at velsigne Menigheden; naturligvis have de Myndighed til at forrette i hvilkesomhelst andre Ordinanser. Der er een Patriark for hele Kirken, som har almindelig patriarkalsk Myndighed over hele Organisationen; han holder Nøglerne til Patriarkembetet, og til ham er Lovstet givet, at: „Hvem han velsigner, skal være velsignet, og hvem han forbander, skal være forbanded; at hvad han binder paa Jorden, skal være bundet i Himmel; og hvad han løser paa Jorden, skal være løst i-Himmelnen.“ (Pagtens Bog 103, 29.)

Med Hensyn til den patriarkalske Myndighed har Herren sagt: „Dette Præstedommes Orden blev anordnet at skulle gaa i Aar fra Fader til Son og tilkommer med Rette den udvalgte Sæds virkelige Efterkommere, til hvem Forjættelsen blev given. Denne Orden blev indført i Adams Dage og nedarvedes o. s. v.“ (Pagtens Bog 3, 18.) Men ved Siden af dette øverste Patriarkembete er der kaldet og indsat et Antal lokale Patriarker i Kirkens forskellige Grene, der Alle staa under Kirkens præsiderende Patriarks Bevægning og Bestyrelse; og de have det samme Privilegium i deres eget Distrikt

som han har over hele Kirken. Det er blevet paalagt de tolv Apostle i alle store Grene af Kirken at ordinere Evangelister eller Patriarker, som de blive dem betegnede ved Åabenbaring. (Pagtens Bog 3, 17.)

Apostle ere kaldede til at være særegne Bidner om Kristi Navn i hele Verden (Pagtens Bog 3, 11.); de ere bemhyrdigede til at opbygge og organisere Kirkens Grene og kunne forvalte i alle og enhver af de hellige Ordinanser. De ere paalagte at rejse omkring blandt de Hellige, at ordne Kirkens Anliggender, hvorsomhelst de færdes, men i Sædeleshed der, hvor ingen fuldstændig lokal Organisation er oprettet. De have Myndighed til at ordinere Patriarker og andre Embedsmænd i Præstedommet i Overensstemmelse med Guds Alands Bevægning. (Pagtens Bog 3, 17. 30; 2, 8.)

Præsidentskab og Quorumorganisationer. Guds aabenbarede Ord paabynder Udnævnelsen af præsiderende Embedsmænd, der „udspringe fra eller blive bestillede af eller iblandt dem, der ere ordinerede til de forskellige Embeder i disse to Præstedommer.“ (Pagtens Bog 3, 11.)

Herren har i Overensstemmelse med den Orden, der i højeste Grad karakteriserer alle hans Gjerninger, forordnet, at de, der indehave hans Præstedomme, skulle organiseres i Quorumer, for at de desto bedre kunne sættes i Stand til at lære deres Kalds Pligter. Nogle af disse Quorumer have en vid Udstrekning og Myndighed; andre derimod have kun en lokal Virkefreds.

Det første Præsidentskab udgjør Kirkens præsiderende Quorum. Formedst guddommelig Ledsgagelse bestilles en Præsident udaf Højpræsterne til at præsider over hele Kirken. Han er anerkjendt som Præsident over Kirkens

Højpræstedomme eller præsiderende Højpræst over Kirkens Højpræstedomme. (Pagtens Bog 3, 31.) Han er kalder til „at være en Seer, en Åabenbarer, Oversætter og en Profet, og have alle de Guds Gaver, som Herren udoser over Kirkens Hoved.“ (Pagtens Bog 3, 42.)

Herren sammenligner hans Kald med det, Moses i gamle Dage havde, der stod som en Talsmand mellem ham og Israel. Denne præsiderende Højpræst er assisteret i dette sit høje Kald og Arbejde i Kirken af to Andre, der holde det samme Præstedomme, og disse tre Højpræster danne, naar de ere kaldede og ordinerede paa den rette Maade, samt understøttede af Menighedens Tilslid, Tro og Bonner, et Quorum af Kirkens Præsidentstab. (Pagtens Bog 3, 11.)

Apostlenes Quorum. Tolv Mænd holde det rette organiserede Apostleembede, der udgjør Apostlenes Quorum. Disse har Herren udkaaret som de tolv omrejsende Raadgivere (Pagtens Bog 3, 11.); de udgiore det rejsende præsiderende Højraad, til at forvalte i alle Verdens Dele, under det første Præsidentstabs Ledelse. De danne et Quorum, hvis enstemmige Afgjørelse eller Æjendelser er lige bindende i Myndighed og Magt som den, Kirkens første Præsidentstab afgiver. (Pagtens Bog 3, 11.) Der kan være, og for Nærværende er der Apostle i Menigheden, som ikke ere Medlemmer af dette, de Tolvs Quorum; men Saadanne kunne ikke gjøre nogen Fordring paa at stemme ved Quorums Sessioner.

Det præsiderende Quorum af de Halvfjærds. Det første Halvfjærdsfinsdyskves Quorum danner et Quorum, hvis enstemmige Afgjørelser eller Æjendelser ere ligesaa bindende som de tolv Apostles. Mange saadanne Halvfjærds-

Quorumer kunne tiltrænges for at udfore Kirkens Arbejde; indtil nærværende Åar (1894) er der allerede fremkommet 107 saadanne Organisationer. Ethvert Quorum har syv Præsidenter. Det første Quorums syv Præsidenter præsidere alligevel over alle de andre Quorumer og deres Præsidenter.

Det præsiderende Bisikops-Raad, som det for Nærværende er oprettet, bestaar af Kirkens præsiderende Bisikop med to Raadgivere. Dette Quorum har Jurisdiktions over de Bligter, der tilhøre de andre af Kirkens Bisikopper, saavel som over alle Organisationer henhørende til det aaroniske Præstedomme. Den ældste levende Repræsentant blandt Aarons Sønner er berettiget til dette Præsidentembede, forudsat at han i alle Henseender er værdig og skiftet dertil; han maa vælges og ordineres af Kirkens første Præsidentstab. (Pagtens Bog 22, 2.) Hvis en saadan virkelig Efterkommer af Aarons kan findes og er ordineret, da kan han forrette sit Embede foruden Raadgivere, undtagen naar han sidder i Dom ved et Forhor over en af Højpræstedommets Præsidenter, i hvilket Tilsælde han maa assisteres af tolv Højpræster. (Pagtens Bog 3, 37.) Men i Mangel af en virkelig Efterkommer af Aarons, der er skiftet og kvalificeret, kan en Højpræst af det melchisedekiske Præstedomme blive kaldet og indsat af Kirkens første Præsidentstab til det præsiderende Bisikopsembede ved, at to andre Højpræster tilbørlig ordineres som hans Raadgivere. (Pagtens Bog 22, 2.)

Præstedommets lokale Organisationer. Hvor de Hellige have bosat sig for bestandig, ere Zions Staver organiserede, enhver Stav indbefatter mange wards eller Grene. Et Stavs. Præsidentstab er indsat over enhver

Stav, bestaaende af Præsident og to Raadgivere, der alle ere Højpræster og tilbørlig valgte og bestykkede til dette Embede.

Stavspræsidentskabet assisteres i dets judicielle Funktioner af et fast Højraad, bestaaende af tolv Højpræster, der ere valgte og ordinerede til dette Embede. Stavspræsidentskabet præsiderer over dette Raad, hvilket er det højeste Dommerstæde i Staven.

Stavpræsidenterne og Bisshopperne over de forskellige wards anses med Rette som Hjordens Hyrder; deres Pligter ere uden Twivl de samme som de, der paahvilede Hyrderne i de forrige Uddelinger.

Højpræster og Eldster i hvilken som helst Stav ere som allerede omtalt organiserede i Quorumer; de Forstnævnte uden noget begrænset Antal, de Sidste danne et eller flere Quorumer i Henghold til deres Antal. Patriarker ere ligeledes indsatte til at forrette i deres hellige Embede blandt Folket i Staven.

Et Wardbisops-Raad er oprettet i ethvert velorganiseret ward i Zion. Dette bestaaer i Almindelighed af tre Højpræster, der ere indsatte som Bisop og Raadgivere. Hvis alligevel en virkelig Efterkommer af Aaron bliver kaldet til at være Bisop, da er det hans Privilegium at handle paa egen Haand foruden Raadgivere, hvilket er omtalt med Hensyn til den præsiderende

Bisop. Bisshoppen har Dommermyndighed over de Quorumer, der tilhøre det mindre Præstedomme i hans ward, og ligeledes over dem, der holde det højere Præstedomme som Medlemmer af hans ward; men han har intet direkte Præsidium over Quorumer af den melchisedekke Orden, hvilke findes indenfor hans Omraade. Som en præsiderende Højpræst forestaaer han det ganse ward. Wardorganisationen bestaar af Præsters, Læreres og Diakoners Quorumer, et eller flere af hvort, alt efter som Wardets Størrelse kræver.

Medhjælpere i Vestrylsen.
Foruden disse regelmæssige udvalgte Autoriteter og Embeder i Præstedommet er der oprettet mange specielle Organisationer for Oplysningens Fremme iblandt Folket. De fornemste iblandt saadanne, der ere indsatte „til at hjælpe, til at styre“ (1 Kor. 12, 28.), ere følgende: 1) Forberedelsesforeninger, for at belære og uddanne de yngre Børn; 2) gjensidige Uddannelsesforeninger for unge Mænd og unge Kvinder, der give Undervisning i Theologi, Literatur, Historie, Bidenskab og Kunst; 3) Sonnagskoler, egnede fornemmelig for de Unge, men som staa frit aabne for Enhver; 4) Hjælpeforeninger, bestaaende af Kvinder, hvis selvpaalagte Pligt det er at drage Omsorg for de Fattige og afhjælpe de Lidendes Nod i ethvert ward.

(Fortsættes.)

Eldste John Morgans Død.

John Morgan, Medlem af det første Præsidentstab af de Halvfjerds, afgik ved Doden i Preston, Idaho, den 14de August 1894 i en Alder af 52 Aar; de jordiske Levninger stedtes til Hvile i Salt Lake City. Han blev født i Greenburg, Indiana, den 8de August 1842. Ved 18 Aars Alderen forenede han sig med

Unionsarmeen og deltog med Ære og Udmærkelse i flere vigtige Slag i Borgerkrigen. Da Krigen var endt, kom han til Utah og fik Bestilling som Lærer ved Universitetet, men han oprettede senere hen »Morgan Commercial College.«

Den 26de November 1867 blev han et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og udførte nogle Aar senere en Mission til Sydstatene. Derefter blev han bestykket til at præsidere over denne Mission, og i denne Stilling vandt han ved sin Energi og Ridkærhed i at sprede Evangeliet et fjært og varigt Minde.

Han blev den 7de Oktober 1884 udvalgt til en af de første syv Præsidenter af de Halvfjærds, og i denne Stilling arbejdede han med Fver og Trofasthed indtil sin Død. Han har rejst og prædiket meget blandt de Hellige i de sidste Aar. Ved hans Død er en god og trofast Mand blevet bortfaldt, og hele Israel vil sammen med hans Familie og Paarørende dele Sorgen over og Savnet ved en elsket og trofast Herrens Ejeners Bortgang.

Dødsfald.

Lars Gustaf Blomqvist, født i Kalliks Sogn, Norrbottens Län, Sverige, den 19de September 1808, er nylig afgaet ved Doden i Peoa, Summit Co., Utah. Han annammede Evangeliet i Kristiania 1858 og emigrerede til Utah i 1865. Oldingen efterlader sig et stort Aftom.

Thorvald Nicolay Olsen, født i Kristiania, Norge, den 16de Februar 1858, afgik ved Doden i 18de Ward, Salt Lake City, Utah, den 22de August 1894. Han har været 19 Aar i Utah og var ved sin Død et Medlem af det 15de Quorum af de Halvfjærds.

Marie Elisabeth Frederiksen, f. Karlßen, født i Odense, Danmark, den 29de Oktober 1809, afgik ved Doden af Alderdomssvaghed i Logan, Cache Co., Utah, den 14de August 1894. Hun annammede Evangeliet den 26de Januar 1857, var Moder til 12 Børn og efterlader sig Mand, 43 Børneborn og 35 Børnebørn. Hun døde trofast i Evangeliet.

Inndhold.

Bore Troesartikler	369	Bore Troesartikler	376
Red. Aitm.		Eldste John Morgans Død	379
Ældsternes og de Helliges Stilling	374	Dødsfald	380
Afløsning	376		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. C. Vorbing (B. Petersen).

1894.